

Ἡ ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κάμμειαν ἀρχήν·

Ἔτος δευτέρον.

Ἀθήναι, 13 Δεκεμβρίου 183

Ἀριθ. 47 + 140

ΜΕ ΘΥΜΟ

Παρακαλοῦνται ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ ἀνταποκριταὶ τῶν ἐπαρχιῶν νὰ πληρώσουν ἐντὸς αὐτουνοῦ τοῦ μηνῆ, ἀλλοιωτικά, θὰ τοὺς διακοποῦν τὰ φύλλα καὶ θὰ ἐκτεθοῦν καὶ τὰ ὀνόματά τους καὶ χαράμι νὰ τοὺς γίνουν ὅσα μοῦ φάν, γιατί ἐγὼ Καρύδης δὲν εἶμαι νὰ τοὺς κυνηγῶ με ἀγωγαίς. Μόνο οἱ χατομέριδες κάιουν αὐτὴ τὴν δουλειά.

Πρὸς τὸν διευθυντῆ

τοῦ Βοτανικοῦ κήπου. Σὰς παρακαλοῦμε νὰ μὰς πῆς, ἀν θέλῃς, σὰν πγιάις γυναῖκες, τέσσερες τὸν ἀριθμὸ, ὁμορφες κοπελοῦδες, εἶναι αὐταῖς ποῦ κατοικοῦν μέσα στὸ παλάτι τοῦ Χασικῆ, ποῦ ἔχασες ὡς καθὼς λέγ' μ' αὐτὰ τὰ φυντάνια καὶ σὺ τὸ λογικὸ σου, καὶ ἀκόμα ἀν ἔχουν τὸ δικαίωμα αὐτὰ τὰ φυντάνια νὰ φυτευτοῦν μέσα σ' αὐτὸ τὸ περιβόλι τοῦ ἐθνικοῦ Ἀπολογήσου, ἢ εἶναι φάρα ὅλα.

Πρὸς τὸν καθηγητῆ

Βίαση. Εἶσαι ἓνα μεγάλο κτῆνος, ἀν νομίζῃς ὅτι μποροῦν νὰ μάθουν οἱ μαθηταὶ σου σὲ μιὰ μέρα τόσα λατινικά ὅσα ἔμαθες σὺ σὲ τέσσερα χρόνια στὴν Γερμανία. Εἶσαι ἓνας μεγάλος γάδαρος καὶ μέγала μάλιστα αὐτιά, ἀν νομίζῃς, ὅτι σὲ διάστημα μιανῆς ὥρας μάθημα, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ βύξῃ ἓνας μαθητῆς ἢ νὰ κουνήσῃ τὰ ποδάρια του ὅπως τὰ κουνᾶς καὶ σὺ ὁ ἴδιος, μάθε δὲ, τὰ μηδενικά ποῦ θέτεις γιὰ ψῆλου πῆδημα στοὺς μαθηταῖς, ὅτι τίποτα ἄλλο δὲν ἀποδείχνουν παρὰ ὅτι εἶσαι καὶ σὺ ἓνας ζωχαδιακὸς δάσκαλος, ἓνα ἀπλὸ μηδενικὸ, δηλαδὴ, ἓσον βλάξ.

Ὅσοι τυχόν

ἀδικοῦνται ἀπὸ τὸ πατσαβοῦρί μου, παρακκαλοῦνται νὰ μοῦ φέρουν γραφτὰ τὰ παράπονά τους, τὰ ὅποια εἶμαι ὑποχρεωμένος καὶ ἐγὼ καὶ ὅλοι οἱ ἐφημεριδογράφοι ἀπὸ τοὺς νόμους νὰ τὰ δημοσιεύωμε δωρεάν, καὶ ὄχι μόνο αὐτὸ, ἀλλὰ ἀν πειράξαμε κἀνέναν ἀδικὰ με δέκα ἀραδῶν λόγια, εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ τοῦ τυπώσωμε τὴν ἀπολογία του με διπλάσιαις ἀράδες καὶ δωρεάν. Λοιπὸν ἀν κἀνένας ἀδικᾶται ἄς

φέρῃ τὴν ἀπάντησί του νὰ τοῦ τὴν τυπώσω, ὅσο γιὰ μένα ὁ γέγραφα οὐ διαγράφω, γιατί εἶναι τὸ ἴδιο σὰν νὰ φτύσῃ τινὰς καὶ νὰ τὰ γλύψῃ ἔπειτα με τὴν γλώσσά του.

Πρὸς τὸν Καρύδη

τὸν συντάκτη τοῦ σβουμένου Φῶς. Αἰ, πὼς παει ἡ ὑπόθεσίς μας, ξεκουτιάστηκες ἢ ἀκόμα ἢ ξεκουτιάστηκα ἐγὼ;

Ἐλα, καῦμενε, τὴν πρωτοχρονιά, νὰ σοῦ δώσω κάμμειά δραχμῆ, σὰν παλῆοι συνεργατίδες ποῦ εἴμαστε καὶ σὲ εἶχα ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν μου.

Ἀφοῦ ἐκλερτε, τὰ ἀγιοβασιλιάτικα τῶν διανομέων σου, δὲν θὰ ἦναι ἀσχῆμο γιὰ νὰ μὴ ξεχάσῃς τὴν παλιά σου τέχνη νὰ σοῦ δώσω κάμμειά δραχμῆ. Ἐλα, καὶ ποῦ ἔχω ἔτοιμες καὶ ἐκ προμελέτης μάλιστα καὶ κάμπόσαις σβερχῆς ἐκτὸς ἐκείνες, ποῦ θὰ φᾶς ἀπὸ τοὺς γείτονες, γιὰ τῆς ὁποῖαις δὲν ἐγκυώμαθι καθόλου, γιατί μπορεῖ νὰ σοῦ πῆσουν πολλαῖς. Ἐγὼ θὰ σοῦ μάθω τὴν Γραμματικῆ.

Πρὸς τοὺς ὑπουργοὺς

τῶν Ναυτικῶν καὶ Στρατιωτικῶν. Μοῦ γράφουν νὰ σὰς γράψω καὶ σὰς τὰ γράφα, ὅτι αὐτὸν τὸν γεροξεκουτιάρη ποῦ ἔχετε σπᾶ ὑπουργεῖά σὰς γιὰ νὰ φυλάῃ τὰ ταλέντα, ὅπως τὰ λέγῃ ὅτι κλέρτει τὰ ὕλικα καὶ τὰ πουλά καὶ δὲν ἔχετε νὰ διορθώ-νετε ὅταν χαλοῦν τὰ ταλέντα, καὶ ὅτι, προσέξτε δὴ καλά καὶ ἐνεργήστε ἀνακρίσεις, (ἐγὼ δὲν ξέρω τίποτα), ὅτι, ἀκούτε; ὅτι ἐπούλησε αὐτὸς ὁ κύριος ὕλικα τοῦ τηλεφώνου στὸ σπίτι του κ. Γ. Βλαστοῦ, τυπογράφου, εἰς τὸν δικηγόρον κύρ. Σαμαρνώτην, εἰς τὸν κ. Ἀθαν. Γαβριελάκην ξυλέμπορον, εἰς τὴν Τράπεζαν τοῦ Ἀρχαγγέλου, εἰς τὴν Μαισαρχίαν, εἰς τὸν ὠρολογᾶ Ἀζάπη καὶ λοιπούς. (Εἶναι ἀληθινὰ ἢ ψέμματα αὐτά); παρακαλοῦμε καὶ πάλι νὰ ἐνεργηθοῦν ἀνακρίσεις, ἀλλοιωτικά θὰ πῆ πὼς εἶναι ἀληθινὰ.

Πρὸς τὸν Τρικούπη.

Κύριε προσωρινὲ πρωθυπουργέ, πολὺ σὲ παρακαλοῦμε, δὲν μὰς κἀνεῖς τὴν χέρι νὰ μὰς πῆς με πγιο νόμο τὰ μέτρα τῆς Ἑλλάδος μεταβλήθησαν σὲ κούτσουρα καὶ κερεστέδες; Ἐγὼ

Τὴν Ρεγγίνα

Γερασίου, δωδεκαχρογγήτικο κορίτσι, τὸ δουλάκι τοῦ κ. Ε. Γαλάνη τὸ κλέψαν κι' αὐτὸ, κύριος οἶδε σὲ τί ἐπιστήμη γιὰ νὰ τὸ τελειοποιήσουν, καὶ ἔπειτα ἔχεις καὶ τὸν φίλο Κοσωνάκο νὰ σοῦ ὑποστηρίξῃ πῶς δὲν ὑπάρχει στὴν Ἀθήνα κλεφτοεταιρία κοριτσῶν.

Σὰς τὸ εἶπαμε χίλιαι φοραὶς, μὴ βγάζετε τὰ δουλάκια σας ὄξω μοναχὰ παρὰ ὅταν ἦστε καὶ οἱ μαζύ. Νὰ κλέψαν τῆς γυναίκης μας, στὸ διάβολο, γιατί ἔτσι ξεφορτονόμαστε καὶ ἓνα βάρος, φορτονόμενοι ἄλλο φρέσκο, ἄμ τὰ δουλάκια μας ποῦ μᾶς κάνουν τὰ κακόμοιρα τόσαι δουλειαὶς καὶ μᾶς ἀλαφρόνουν ἀπὸ τόσα βάρη; Ἀ αὐτὸ πλέον δὲν ὑποφέρεται καὶ εἶναι ἀπὸ τὰ ἀνυπόφορα, καὶ μὴ ὑποφερτά.

Τάδε γράφει

Ἡ Πρωία, «ἐναντίον τῆς μεγάλης δύναμης ἐναντίον τῆς ἐφημεριδογραφίας, ἔστησαν ὅλη τὴν προσοχή τους οἱ χρυσογάδαιοι καὶ προσπαθοῦν νὰ τὴν διαφθεύουν μὲ χρήματα, καὶ αὐτοὶ οἱ τίμιοι ρουφιάνοι προσπαθοῦν νὰ διαφθεύουν τὴν ἐφημεριδογραφία, γιὰ νὰ μὴ γράψῃ τίποτα γιὰ τὴν Κωπαΐδα.»

Αὐτὰ τὰ λόγια τῆς Πρωίας εἶναι ἀληθινὰ σὰν λόγια Εὐαγγελίου, ὅσοι δὲ ἐφημεριδογράφοι εἶναι ἀληθινὰ τίμιοι καὶ ἀγαποῦν τὴν πατρίδα, πρέπει, ἂν ἦναι ἔξυπνοι, καὶ τὸν παρὰ νὰ τραβήξουν καὶ ρεζίλι νὰ τοὺς κάνουν ἔπειτα, ἀλλὰ τίποτα, μὴν ἔχετε ἐλπίδα, διότι χρυσὸς πάντα δύναται, τὸ χρυσάφι τὰ κατορθώνει ὅλα. Σπέρνουν χρυσάφι οἱ χρυσογάδαιοι καὶ θερίζομε μετὶ φτώχια. Καλὰ πάμε.

Πρὸς αὐτουνοὺς

ποῦ διαφθύνουν τὸ σχολεῖο τῶν ἀπόρων παιδῶν. Πῶς σὰς φαίνεται, οἱ εὐποροὶ νὰ δανειζονται δανεικὰ καὶ ἀγύριστα ἀπὸ τοὺς ἀπόρους καὶ μάλιστα ἀπὸ τὰ πάμφτωχα παιδιὰ ποῦ τουρτουρίζουν μέσα στοὺς δρόμους γιὰ νὰ κερδίζουν ὅλη τὴν μέρα δέκα λεπτά.

Νὰ ὁ δάσκαλος τῶν ἀπόρων παιδῶν Καραβᾶς φορολογεῖ κάθε βράδυ ἀπὸ τὰ φτωχὰ παιδιὰ μιὰ καὶ δύο δραχμαὶς καὶ εἰς ἑλλειψὶ πέρνει καὶ τρεῖς δεκάρες, καὶ δύο, καὶ μιὰ τέλος πάντων, γιὰ νὰ πῆ ὁ φουκαρᾶς καφέ. Τὸ ξέρεις αὐτὸ κύριε σύλλογε Παρνασσέ; Ἄν δὲν τὸ ξέρης μάθε το, καὶ σὲ περὶ στασι ποῦ τὸ μάθεις, ἀλλάξε καὶ τὸ ὄνομα τοῦ σχολεῖοῦ καὶ ὠνόμασέ το ἀντὶς ἀπὸ σχολεῖον τῶν ἀπόρων παιδῶν, σχολεῖον τῶν μάλλον φορολογουμένων παιδῶν. Οὐλά μας σὰν τὴν τύφλα μὲς τὰ μάτι μας τὰ κάνομε.

Κύρ Νικόλα Σκούταρη

μαρμαρὰ ποῦ εἶσαι στὸν Περαιὰ δόσε, ἄδερφε τὰ ρούχα ποῦ κρατᾶς ἐνοῦς ὑποδίκου Ἀλεξανδρινοῦ ποῦ εἶναι στὸν Μετρεσέ, δὲν τοῦ φτάνει ἡ φυλακὴ, μόνον ἔχει καὶ σένα ἀπόξω νὰ τὸν τυρανᾶς σὰν τύραννος; Σοῦ χρωστά; Φάνηκε γενναῖος; Δὲν σοῦ χρωστά; Βάνε τὸ χέρι στὴν καρδιά σου, ρώτησε τὴν συνειδήσί σου καὶ πράξε ὅ,τι σοῦ πῆ ἡ συνειδήσί σου, ἂν δὲν ἦσαι ἀσυνείδητος. Εἰς ἐκείνους ποῦ δυστυχοῦν δίκαια ἢ ἀδίκαια πρέπει πάντοτε νὰ ἤμαστε γενναῖοι. Δὲν βλέπεις τοὺς Μανιάτες; Τοὺς σκοτώνεις τὸ παιδί τους καὶ ἄμα τοὺς γυρέψης συχᾶρεσι, σὲ βάζουν στὴ θέσι τοῦ παιδιοῦ τῶν ποῦ σκότωσες καὶ σκοτόνωνται κείνοι γιὰ σέ, αὐτὸ θὰ πῆ, φιλανθρωπία, εὐγένεια καρδιάς, γενναιοφροσύνη, ἔτσι καὶ σὺ, ἂν ἔχῃς εὐγενικὰ αἰσθήματα ἀπάνω σου, εἴτε σ' ἀδίκησες αὐτὸς ὁ ὑπόδικος Α. Οἰκονομόπουλος εἴτε τὸν ἀδίκησες, τώρα ἐν ὀνόματι τῆς φιλανθρωπίας δός του τὰ ρούχα του ἔτσι νὰ συχωρεθοῦν τὰ πεθαμμένα σου καὶ νὰ μὲ ἀξιώσῃ ὁ Θεὸς ἂν δὲν τὸ κάνῃς αὐτό, νὰ μεταβληθῇ σὲ στήλη μαρμαρένια καὶ νὰ ἔρχεται ὁ Οἰκονομόπουλος νὰ σὲ πελεκᾷ λίγο λίγο κάθε μέρα.

Πρὸς τὸν διευθυντὴν

τῆς Ἀστρονομίας. Εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Παπαδάκη ποῦ εἶναι κει κοντὰ εἰς τὸ Παναπιστήμιο ποῦ κατοικοῦν μέσα οἱ φυτευτάδες βασιλεύει ἡ βρομα καὶ ἡ δυσωδία ὅλου τοῦ κόσμου, σ' αὐτὸ τὸ ξενοδοχεῖο, πρωτοῦπεσε ὁ τύφος καὶ ἡ βλογιά, ἐκεῖ σ' αὐτὸ τὸ ξενοδοχεῖο θὰ πρωτοβγῇ καὶ ἡ πανοῦκλα καὶ ἡ χολέρα καὶ ὅλαις ἡ ἀσθένειαὶς γνωσταῖς καὶ ἄγνωσταῖς.

Ἐν ὀνόματι τοῦ καθήκοντός σου, ὡς δημόσιο κατάστημα ποῦ εἶνε ἐπιθεωρησέ το καὶ σῶσε καὶ ἐλέητε τοὺς φυτευτάδες. Λάβε καὶ ἓνα γράμμα ποῦ σοῦ στέλνω ποῦ μοῦ ἔστειλαν ἀπάνω σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Ἀθηναϊκὸν ἡμερολόγιον διαρκές.

Αὐτὸ τὸ ἡμερολόγιον εἶναι ἀλλοιότιχο ἡμερολόγιον, εἶναι ἓνας ὠραῖοτατος πίνακας καὶ μὲ χρώματα μάλιστα. Ἐπάρχουν μετὰ ὅλαις ἡ γιορτάδες μὲ τῆς νομερομηγίας τους, ὅλα τὰ ὁρομολόγια τῶν βαποριῶν, ὅλα τὰ ξενοδοχεῖα τῆς Ἀθήνας, τὰ μουσεῖα, τὰ κολοκυθία, οἱ δρόμοι τὰ τιμολόγια τῶν καρτοσαρέων, τὰ ἐμπορικὰ πανηγύρια, τὰ μέτρα καὶ σταθμὰ, τὰ τηλεγραφικὰ ἔξοδα κάθε τηλεγραφήματος, γιὰ τὰ γράμματα γιὰ τὰ ταχυδρομεία, πότε ἀναχωροῦν καὶ πότε ἔρχονται τὰ λεωφορεῖα, τὸν πίνακα τῶν καρτοσήμων, τῆς μέραις ποῦ δικάζει κάθε δικαστήριον, φαντασθᾶτε πλέον ποῦ γράφει ὡς καὶ γιὰ τῆς μέραις ποῦ κυνηγοῦν οἱ κυνηγοὶ καὶ τί δὲν γράφει, ὅλα τὰ γράφει ἐκτὸς ἐκείνων μόνον ποῦ δὲν γράφει. Εἶναι ἀριστουργηματικὸ ἡμερολόγιον καὶ ὅποιος δὲν προφτάσῃ νὰ τὸ πάρῃ, θὰ μετανοήσῃ γιατί θὰ σωθῇ γρήγορα.

Ἐπίνομε πλέον ποῦ εἶναι κανεράκι καὶ γιὰ τὸ σπῆτι, γιὰ τὰ γραφεῖα καὶ μαγαζὰ μάλιστα εἶναι τόσο χρήσιμο, ποῦ καὶ νὰ τὸν πληρώνουν πάλι δὲν πρέπει νὰ τὸ δίνῃ. Πάρετε καὶ θὰ τὸ ἔχετε αἰώνια, δὲν θᾶχτε κάθε χρόνον ἀνάγκη νὰ τὸ ξανακαινουργιάνεται.

Ἐτσι λέει. Ἐξέρω γὰρ πάλι;

Ἀπὸ κάτω

ἀπὸ τὸν ἅγιον Νικόλα τοῦ Ραγκαδά στὸν δρόμον τῶν Τριπέδων (ὡστε σ' αὐτὸ τὸ μέρος δὲν πρέπει νὰ πηγαίνουν παρὰ μόνον ὅσοι εἶνε τριπόδες, ἤγουν σὰς ὅσοι κρατοῦν μπαστούνια, γιατί ὡς καθὼς γνωρίζετε, ἡμεῖς οἱ ἀνθρώποι ἄμα γεννηθόμε εἴμαστε ζωᾶ τετράποδα, γιατί περπατοῦμε μὲ τὰ τέσσερα, ἀρκοῦδίζομε. Ἰστορεῖα ὅταν μεγαλώσωμε περπατοῦμε μὲ τὰ δύο, καὶ ὅταν γεράσωμε μὲ τὰ τρία, γιατί πέρνωμε καὶ μιὰ ραβδόουλα), λοιπὸν στὸν δρόμον τῶν Τριπέδων ἀνθρώπων ἀνοιξε ἓνα καινούργιον παπλωματάδικον τοῦ Γιώργου Κωνσταντινάκη, ὁ ὅποιος, ὑπέσχεται εἰς τοὺς πελάτας του ἐκτὸς ἀπὸ τὴν καλὴν ἐργασίαν καὶ τιμὴν, (γιατί σ' αὐτὴ τὴν δουλειᾶ εἶνε ἀναγνωρισμένος), καὶ φτείνια, δηλαδὴ τὰ κάνει οἰκονομικὰ, καὶ ἐπειδὴ εἶνε ἀνθρώπος τοῦ λόγου τιμῆς κἀνέναν, δὲν γελᾷ καὶ ἐννοοῦν οἱ μουστερίδες του νὰ φεύγουν ἀπὸ τὸ μαγαζὶ του καὶ τοῦ λέν εὐχαριστῶ, ὄχι ὅμως καὶ δυσαρεστημένοι.

Ὁ γνωστὸς

ἐμποροράπτης Γιάννης Γύπαρης ποῦ εἶνε στὸ δρόμον τοῦ Κολοκοτρώνη ἀριθμὸς 3 ἀποκάτω ἀπὸ τὸ σπῆτι τοῦ Βασιλεῖ Γελαδάκη κάνει παραγγεῖλαιας μὲ ὀλόμαλα κασμούρια (φίνο πράγμα) ἀπὸ δραχμαὶς 60 ὡς 80 (εἰμᾶς οἱ ραφτίδες μᾶς γυρεῦουν μόνον γιὰ ραφτικὰ πενήντα καὶ σαράντα δραχμαὶς, ἴωστε τί τοῦ πληρώνετε), τὸ πράγμα ἢ τὰ ραφτικὰ; Ἐχει δὲ καὶ ἔτοιμες φορεσὰς μὲ 20 τοῖς ἑκατὸ παρακάτω ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἐμπόρους ποῦ πουλοῦν ἔτοιμα ρούχα, ντόπια ὅμως, ὄχι ξένα καὶ ψευτοραμμένα. Τώρα λοιπὸν ποῦ ἔρχονται ἡ γιορτάδες καὶ δὲν εὐκολύνεσθε νὰ κάνετε ρούχα καὶ δὲν προφτάνουν καὶ οἱ ραφτάδες σας πηγαίνετε στὸν Γύπαρη, καὶ ἂν δὲν εὐχαριστήητε, δὲν θὰ σὰς πιάσῃ ὁ ἀνθρώπος ἀπὸ τὸν λαιμὸν νὰ τὰ πάρετε μὲ τὸ ζόρι. Κυττάξτε ὅμως καλὰ, ἂν θέλῃ νὰ σὰς γελᾶσῃ, νὰ φανῆτε σῆς, πῶς ἔξυπνοι ἀπ' αὐτὸν καὶ νὰ τὸν γελᾶσετε σῆς. Ἐδῶ εἶνε ὅποιος γελᾶσει τὸν ἄλλον, καθὼς καταντήσαμε.

Στὸ δρόμον τοῦ Πραξιτέλους, ἀπέναντι στὸ καφενεῖο ὁ «Παλιάνθρωπος» ἔχει ὁ Γιώργος ὁ Φύτιζας ἔντεκα βαρέλια κρασὶ ρετσίνατο εἰς ἓνα ὑπόγειον καὶ τὰ πουλᾷ, ὅποιος τὰ θέλει ἄς ἔρθῃ νὰ ἀνταμῶσῃ τὸν ἴδιον εἰς τὸ τυπογραφεῖον τοῦ κ. Ἀναστ. Τρίμη ἀπὸ τῆς 9 ἕως τῆς 12 τὸ πρωῒ καὶ ἀπὸ τῆς 2 ἕως τῆς 4 τ' ἀπομεινήμερο. Ὅποιος τὰ πάρῃ θᾶρχομαὶ κ' ἐγὼ νὰ πίνω κἀνένα κρασὶ ἂν μοῦ δίνει ὅμως φρέσκο γαὶ ὄχι βιδάνιο.